

— Μετὰ φρίκης !
 — Πιστεύετε, καθὼς ὅλοι, ὅτι ὁ κύριος Βιλλεδιού ἀπέθανε τυχαίως ;
 — Ναί.
 — Ἀγνοεῖτε τί ἔγινε τὸ πτώμα του ;
 — Ἀπολύτως.
 — Αὕτη εἶναι ἡ ἀλήθεια, κύριε κόμη ;
 — Ἡ ἀλήθεια, σὰς τὸ ὁμνύω.
 Ὁ εἰσαγγελεὺς εἰσήγαγεν αὐθις καὶ ἐφάνη σκεπτόμενος.
 [Ἔπειτα συνέχισεν]. ΠΑΝ. ΠΑΝΑΣ

ΤΟ ΚΑΚΟΝ ΠΟΛΛΑΚΙΣ ΦΕΡΕΙ ΚΑΛΟΝ

Διήγημα ἐκ τοῦ γαλλικοῦ.

— Ἐνθυμεῖσαι τὴν Ρόζαν Χουμπέρτ ;
 μοι εἶπε ἡμέραν τινὰ ὁ θεὸς μου, κρατῶν, εἰς χεῖρας ἐπιστολήν, ἣν μόλις εἶχε λάβει, καὶ ἥτις ἐφαίνετο ὅτι πολὺ τὸν συνεκίνησεν.

Εἰς τοὺς λόγους τούτους, αἱ παιδικαὶ μου ἀναμνήσεις μοι ἀνεπαρέστησαν γελαστὴν φυσιογνωμίαν χαριέσσης νεανίδος, με κόμην μελίχρυσον, με ὀφθαλμοὺς μεγάλους, ἐκφράζουσιν γλυκύτητα καὶ ἀγαθότητα.

Ἀνεμνήσθην εἶτα, ὅτι ὁ θεὸς μου ὑπῆρξε κηδεμὼν τῆς νεανίδος ταύτης, ἥτις αἰφνιδίως ἐξηφανίσθη τῆς τε πόλεως καὶ τῆς μνήμης μου.

— Θὰ θεωρήσω τὸν ἑαυτὸν μου εὐτυχῇ, θεῖέ μου, ἀπεκρίθη ἄραυτα, ἂν ἀκούσω τί ἐνδιαφέρον διὰ τὸ πρόσωπον, τὸ ὁποῖον μοι ἀνεμνήσατε. Ἄν γνωρίζετε λοιπόν τι, εἶπατέ το, σὰς παρακαλῶ, τάχιστα.

— Ναί, μοι ἐπανέλαβε, με ὕψος σκεπτικόν· ναί, πολλὰ γνωρίζω σχετικῶς πρὸς τὴν Ρόζαν, τὰ ὅποια ἀποδεικνύουσι, διὰ μυριοστὴν ἴσως φοράν, ὅτι μετὰ τὴν δοκιμασίαν ὁ Θεὸς παρέχει τὴν εὐλογίαν, καὶ ὅτι πολλάκις τὸ κακὸν φέρει καλόν.

«Πρὸ δέκα πέντε ἐτῶν, ἐξηκολούθησεν, εἰς μίαν τῶν ἐρημοτέρων τῆς πόλεως μας ὁδῶν, ἔζη πτωχὴ τις, ἀλλ' ἔντιμος οἰκογένεια. Ἀπηρτίζετο ἀπὸ τὸν πατέρα, μητέρα, καὶ ὡραίαν δεκαοκταετῇ νεανίδα, ἥτις διεκρίνετο μετὰ τῶν συνομηλικῶν της, ὅχι μόνον διὰ τὴν δροσερότητα καὶ χάριν της, προσόντα τὰ ὅποια ἐκίνουν τὸν φθόνον πολλῶν πλουσίων τῆς πόλεως δεσποινίδων, ἀλλὰ πρὸ πάντων διὰ τὴν ἀμεμπτον συμπεριφορὰν της.

Πάντοτε εὐθυμὸς καὶ εὐχαριστημένη ἐκ τοῦ ταπεινοῦ τῆς ραπτρίας ἐπαγγέλματος της, ἦτο ἀφοσιωμένη εἰς τὴν περιποίησιν τῶν γονέων της, τῶν ὁποίων ἦτο τὸ μόνον στήριγμα, καθόσον ὁ πατὴρ της, πρὸ πολλοῦ πάσχω, ἦτο ἀνίκανος πρὸς πᾶσαν ἐργασίαν.

Παρὰ τὴν παντελῇ ἑλλειψιν προικός, ἡ Ρόζα ἐποφθαλμιᾶτο παρὰ πλείστων νέων τῆς πόλεως. Εἰς ἔξ αὐτῶν πρὸ πάντων, μονογενὴς υἱὸς πλουσίου ἐμπόρου, ἐδήλωσε εἰς τὸν πατέρα του, ὅτι δὲν θὰ ἐνυμφετο, ἂν δὲν ἐλάμβανε ὡς σύζυγον τὴν

χαριέσαν Ρόζαν. Οὗτος, ἂν καὶ μετὰ θλίψεως, ἔδωκε τὴν συγκατάθεσιν του. Ἐν τούτοις ἡ Ρόζα, μὴ σαγηνευθεῖσα ἀμέσως ἐκ τῆς ἐπιζήλου θέσεως, ἡ ὁποία τῆς προσεφέρετο, ἠρνήθη ἐπιμόνως.

«Δὲν δύναμαι νὰ γίνω σύζυγός σου», ἔλεγε πρὸς τὸν Ἰούλιον Β. «Ἡ εἰσοδός μου εἰς τὴν οἰκογένειάν σου, δὲν θὰ εὐχαριστήσῃ τοὺς γονεῖς σου· καὶ δὲν ἐπιθυμῶ νὰ γίνω αἰτία δυσαρεσκείας μετὰ τῶν συγγενῶν.»

Ἄλλ' οὗτος παρεκάλεσε τόσον, τόσην θλίψιν ἐξεδήλωσε διὰ τὴν ἀρνήσιν τῆς Ρόζας, ὥστε μετεπεισθὴ ἐπὶ τέλους αὕτη, ἀφοῦ ὅμως ἐβεβαιώθη, διὰ τρόπον μὴ ἐπιτρέποντος ἀμφιβολίαν, ὅτι οἱ γονεῖς τοῦ Ἰουλίου οὐδὲν πρόσκομμα παρενέβαλον εἰς τὴν ἔνωσιν ἐκείνην.

Συνεφωνήθη τότε, τῇ ἀπαιτήσῃ τῆς Ρόζας, ὅπως ἕκαστος διατηρήσῃ τὴν ἐλευθερίαν του ἐπὶ ἐν ὁλόκληρον ἔτος, καὶ ἂν μετὰ τὸν χρόνον αὐτὸν δὲν μεταβληθῶσι τὰ αἰσθήματα τοῦ Ἰουλίου, νὰ μνηστευθῶσι.

Τὸ ἔτος τῆς δοκιμασίας παρήλθε· ὅχι μόνον ὁ ἔρως τοῦ Ἰουλίου ἐφαίνετο ὀσημέραι αὐξάνων, ἀλλὰ καὶ ἡ Ρόζα τὸν ἠγάπησε, καὶ ἐνεπιστεύθη πρὸς αὐτὸν ὁλόκληρον τὴν καρδίαν της.

Οἱ γάμοι των ὀρίσθησαν εἰς ἐποχὴν ὀλίγον βραδεῖαν, διότι ἡ Ρόζα οὔτε ἠδύνατο οὔτε ἤθελε νὰ ἐγκαταλείψῃ ταχέως τοὺς γονεῖς της, καὶ ἰδίως τὸν πατέρα της, ὁ ὁποῖος ἡμέρα τῇ ἡμέρᾳ ἐξησθάνει σπουδαίως.

Παρήλθον μῆνες τινὲς ἀνευ μεταβολῆς, ὅτε αἰφνης ὁ πατὴρ τῆς Ρόζας ἀπέθανε. Διωρίσθη κηδεμὼν τῶν δύο γυναικῶν, βάρος τὸ ὁποῖον ἀπεδέχθη εὐχαρίστως. Ἐνδιεφερόμην πάντοτε πολὺ διὰ τὴν οἰκογένειαν αὐτήν. Ἡ δυστυχὴς Ρόζα κατεβλήθη οἰκτρῶς ἐκ τοῦ θανάτου τοῦ πατρὸς της, ἡ δὲ διαγωγή τοῦ μνηστῆρός της, καθίστα τὴν θλίψιν της σκληροτέραν, διότι ὁ χαρακτήρ του ἤρχισε νὰ μεταβάλλεται. Τὸ ὕψος του ἐγένετο ἐπιφυλακτικόν, αἱ δὲ ἐπισκέψεις του σπανιώτεροι.

Ἡ δυστυχὴς κόρη ἠσθάνθη τότε τὴν καρδίαν της συντριβομένην ἀπὸ ἀγνωστον θλίψιν. Ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος κατέλαβε ὅλην τὴν καρδίαν της, εἰς τὴν στοργὴν τοῦ ὁποῖου ἐστηρίζετο, πρὸ πάντων κατὰ τὰς στιγμὰς ἐκείνας, ἀνάνδρως τὴν ἐγκατέλιπε.

Δυστυχῶς ὅτι ὡς προαίσθησις τὴν ἐβασάνιζε, μετεβλήθη μετ' ὀλίγον εἰς σκληρὰν πραγματικότητα. Ἐμαθεν ἡ δυστυχὴς κόρη, ὅτι οἱ γονεῖς τοῦ μνηστῆρός της διεπραγματεύοντο συνοικέσιον διὰ τὸν υἱὸν των μετὰ τῆς θυγατρὸς πλουσίου τινὸς ἐμπόρου φίλου των, κατοικοῦντος εἰς πλησιόχωρον πόλιν, καὶ ὅτι ὁ Ἰούλιος ἐπεδοκίμαζε τὰ σχέδιά των.

Ὅταν ἐγὼ ὁ ἴδιος, ἐξετάσας ἀκριβῶς, ἔμαθον ὅτι ἡ Ρόζα ἐπροδόθη ἀνάνδρως ὑπὸ τοῦ Ἰουλίου, ἔσπευσεν ἀμέσως εἰς τὴν οἰκίαν της. Τὴν εὖρον καταβεβλημένην καὶ ἀγωνιώσαν.

«Γνωρίζω ποῖαν φοβερὰν εἶδισιν θὰ μοι δώσετε», μοι εἶπε μόλις με εἶδε εἰσερχόμενον. «Ναί», ἐξηκολούθησεν ἐν ταραχῇ, «γνωρίζω ὅτι ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος μοι ὠρκίσθη αἰώνιον ἔρωτα με ἐγκατέλιπε, χωρὶς τοῦλάχιστον νὰ λάβῃ τὸν κόπον νὰ μοι ὁμολογήσῃ ὅτι ἡ πλουσία δεσποινὶς ὑπεσκέλισε τὴν πτωχὴν ἐργάτιδα, τῆς ὁποίας ἐν τούτοις εἶχε σχεδὸν ἐπαιτήσῃ τὸν ἔρωτα.»

Μετὰ τὰς λέξεις ταύτας, ἡ δυστυχὴς κόρη, μὴ δυναμένη ν' ἀρθρώσῃ πλέον οὐδὲ συλλαβὴν, ἐκάλυψε τὸ πρόσωπον διὰ τῶν χειρῶν ὀλοκλύουσα.

Τοῦτο, μοι ἐπροξένησε μεγάλην ἐντύπωσιν. Προσεπάθησα νὰ πείσω τὴν ἀτυχῇ κόρην, ὅτι ἡ δοκιμασία αὕτη, ἡ ὁποία τῇ ἐφαίνετο τόσον φοβερὰ κατὰ τὴν παρούσαν στιγμὴν, ἀργότερα ἴσως θὰ ἐγίνετο αἰτία μεγάλης εὐτυχίας.

«Νομίζω», τῇ εἶπον, «ὅτι ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος ἔδειξε τόσον ἄτιμον διαγωγὴν, δὲν εἶνε ἄξιος τοῦ ἔρωτός σου, καὶ πολὺ περισσότερο τῆς θλίψεώς σου.»

Μοι ἐφάνη καὶ πῶς ἀνακουφισθεῖσα καὶ ὅτε με ἠυχάρισται διὰ τὰς παρηγόρους λέξεις μου, ἐλαφρὸν μειδίαμα διεγράφετο εἰς τὰ ὠχρὰ χεῖλη της.

Ἡμέρας τινὰς μετὰ τὴν συνδιάλεξιν ταύτην, ἡ Ρόζα μετὰ τῆς μητρὸς της με ἐπεσκέφθησαν, διὰ νὰ μοι ἀναγγείλωσιν, ὅτι ἀπεράσισαν νὰ ἐγκαταλείψωσι τὴν πόλιν μας, καὶ ν' ἀποκατασταθῶσιν εἰς ἄλλην, παρὰ τὰς ὄχθας τῆς λίμνης Λεμόν.

Ἐπεδοκίμασα τὴν ἀπόφασιν των, καὶ οὕτω μετὰ δύο ἐβδομάδας ἀφῆκαν τὴν πόλιν μας, οὐχὶ ἀνευ θλίψεως βεβαίως, διότι ἐνταῦθα ἀμφότεροι διήλθον ὡραῖα καὶ εὐτυχῇ ἔτη, τὰ ὅποια εὐκλόως δὲν ἠδύνατο νὰ λησμονήσωσιν. Ἐνα μῆνα ἀργότερον ὁ Ἰούλιος ἐνυμφεύθη τὴν πλουσίαν δεσποινίδα.

Ἡ ἀποκατάστασις αὐτῶν εἰς τὴν πόλιν Β. ὑπῆρξεν εὐτυχής. «Ἡ ἐργασία δὲν λείπει ποτέ», μοι ἔγραφε συνεχῶς ἡ Ρόζα, μοι προσέθετε δὲ ὅτι ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐπανεύρισκε τὴν γαλήνην τῆς καρδίας της. Αἰφνης ἔπαυσε γράφουσα, καὶ ἤρχισεν ν' ἀνησυχῶ διὰ τὴν μακρὰν σιωπὴν της, ὅτε μίαν ἡμέραν ἡ Ρόζα εἰσῆλθεν εἰς τὸ γραφεῖόν μου.

Ἐπανεῖδον τὴν εὐτυχῇ Ρόζαν τῶν ἀρχαίων ἡμερῶν ! Εὐθυμὸς καὶ μειδιῶσα με ἐπλησίασε.

«Συγχαρῶσάτέ με», μοι εἶπεν, «ἂν ἤργησα νὰ σὰς γνωρίσω τὰ διατρέχοντα. Ἐπροτίμησα νὰ ἔλθω καὶ αὐτοπροσώπως νὰ σὰς εἶπω, ὅτι ἡ δοκιμασία μετεβλήθη εἰς εὐλογίαν, ὡς μοι εἶπατε, ὅτε καταβεβλημένη ὑπὸ τῆς θλίψεως, μόλις ἠδυνάμην νὰ ὑπομένω τὴν φοβερὰν δυστυχίαν μου.»

Εἰς τοὺς λόγους τούτους ἔμεινα ἐκπληκτος, ἐναγωνίως δὲ ἀνέμενον τὴν λύσιν τοῦ ὡραίου αὐτοῦ αἰνίγματος.

«Θὰ σὰς διηγηθῶ ἐν ἐκτάσει», ἐξηκολούθησεν ἡ Ρόζα, «ὁποία εὐτυχία μοι συνέβη τελευταίως, τὴν ὁποίαν καὶ ἐγὼ μόλις τολμῶ νὰ πιστεύσω.»

• Μόλις ἐγκατεστάθημεν εἰς Β, αἱ ἐργασίαι ἦσαν τόσον πολλαί, ὥστε μόλις ἐπρόφθανον εἰς τὰς παραγγελίας, τὰς ὁποίας μοὶ ἔκαμνον. Χάρις εἰς τὰς θερμάς σας συστάσεις, ἀγαπητέ μου κύριε, ἐπροστατεύθην μετ' ὅπως ἰδιαίτερον. Κυρία τις πλουσία καὶ διακεκριμένη μετὰ παρκαλέσας νὰ τῆς παραχωρήσω τὸν περισσότερον καιρὸν μου, τὸν ὅποιον εἶχον ὠρισμένον διὰ τὰς ἐργασίας μου. Ἡ εὐγενὴς ἐκείνη κυρία τόσον ἐσυμπάθησε πρὸς ἐμέ, ὥστε μετ' εὐγνωμοσύνης ἀφωσιώθην εἰς αὐτήν. Μετέβαινον σχεδὸν ὅλην τὴν ἡμέραν εἰς τὴν φιλόξενον οἰκίαν της. Μετὰ τινα καιρὸν διηγήθην εἰς τὴν κυρίαν Λοράν—οὕτως ὠνομάζετο—τὰς θλίψεις, τὰς ὁποίας ἐδοκίμασα εἰς τὸν τόπον τῆς γεννήσεώς μου. Ἐπίσης καὶ αὐτὴ μοὶ διηγήθη, ὅτι ἦτο χήρα πρὸ πολλῶν ἐτῶν, καὶ ὅτι ἀφιέρωσε τὴν ζωὴν της εἰς τὴν ἀνατροφὴν τῶν τριῶν τέκνων της. Εἶχε προσέτι καὶ ἓνα ἀδελφόν, τὸν κύριον Κάρολον Ζεράρ, ἱατρὸν διακεκριμένον, ὁ ὁποῖος ἕνεκα μεγάλης θλίψεως, ἀνεχώρησεν ἐκ τῆς πατρίδος του, καὶ ἐπὶ τοῦ παρόντος ἔμενεν εἰς μίαν ἐπαρχίαν τῆς Μεσημβρινῆς Ἀμερικῆς.

• — Ἐπιθυμῶ πολὺ νὰ ἐπιστρέψῃ ὁ ἀγαπητός μου ἀδελφός, μοὶ ἔλεγε ἡ κυρία Λοράν, «τὰ τέκνα μου μεγαλώνουν, καὶ ἔχω ἀνάγκην τῆς συνδρομῆς του διὰ τὴν ἀνατροφὴν των. Τὸ γνωρίζει αὐτὸ καὶ δὲν ἀμφισβῶ ὅτι θὰ ἀποφασίσῃ νὰ ἐπανέλθῃ. Εἶνε εὐγενὴς καρδιά ὁ ἀγαπητός μου Κάρολος». Μοὶ ἔλεγε δὲ κατόπιν. «Θυσιάζει τὴν ζωὴν καὶ τὸ μέλλον του διὰ νὰ περιποιητῇ τοὺς πτωχοὺς συμπατριώτας του. Ἦτο εὐθυμὸς, χαρίεις, μέχρι τῆς ἡμέρας, κατὰ τὴν ὁποίαν ἀπέθανεν ἡ μνηστὴ του, ὀλίγας ἐβδομάδας πρὸ τοῦ γάμου των. Ὁ ἴδιος πολλάκις μοὶ εἶπεν, ὅτι ἡ εὐτυχία του ἐκλείσθη εἰς τὸν τάφον τῆς προσφιλοῦς του νεκρᾶς. Παρῆλθον δέκα ἔτη ἀφότου ἀνεχώρησε. Πόσον μακρὰ μοὶ ἐφάνησαν τὰ ἔτη αὐτά! Ὡ! πότε θὰ τὸν ἐπανίδω», ἔλεγε, σπογγίζουσα τὰ δάκρυά της.

• Ἐνὰ πρωί, μόλις ἤρχισα τὴν συνήθη ἐργασίαν μου, εἶδον τὴν κυρίαν Λοράν νὰ ἔρχεται πρὸς ἐμέ μετ' ὕψος ἀνῆσυχον.

• — Ἀγαπητὴ Ρόζα, μοὶ εἶπε, «ἄφησε, σὲ παρακαλῶ, σήμερον τὴν ἐργασίαν, καὶ βοήθησόν με εἰς τὰς ἀναγκαίας προετοιμασίας, διότι ὁ ἀδελφός μου φθάνει σήμερον. Πρὸ ὀλίγου ἔλαβον τὸ χαροποιὸν τηλεγράφημα. Θὰ φθάσῃ ἀκριβῶς κατὰ τὴν ὥραν τοῦ γεύματος».

• Ἀπερίγραπτος ὑπῆρξεν ἡ χαρὰ τῆς κυρίας Λοράν, ὅταν ἐνηγκαλίσθη τὸν ἀδελφόν της, μετὰ τόσα ἔτη χωρισμοῦ.

• Ὁ κύριος Ζιράρ ἦτο σχεδὸν τεσσαρὰν ἐτῶν. Εἶχε ὑψηλὸν τὸ ἀνάστημα, μαῦρα μαλλιά, μέτωπον μεγάλον καὶ σεβαστόν. Εἰς τὴν ὥραιαν καὶ ἐκφραστικὴν φυσιογνωμίαν του ἐφαίνοντο τὰ ἔχνη τῆς θλίψεως. Ὅπως ἡ κυρία Λοράν, ἐφέρετο καὶ οὗτος πρὸς ἐμέ μετὰ γλυκύτητος, χωρὶς ὑπεροψίαν καὶ ἐν τούτοις ἤμην πτωχὴ ἐργάτρια.

• Παρῆλθον ὀλίγαι ἡμέραι, κατὰ τὰς ὁποίας ἡ κυρία Λοράν μετὰ προσεκάλει σχεδὸν καθ' ἑκάστην εἰς τὴν οἰκίαν της. Ὁ κύριος Ζιράρ ἐφέρετο πρὸς ἐμέ ἀβρότητα, ἀλλ' ἐκεῖνον τὸ ὅποιον δι' ἐμέ ἦτο πολυτιμὸν, ἦτο ἡ πραγματικὴ συμπάθειά του.

• Μίαν ἡμέραν ἐργαζόμεν ὁ μόνος εἰς τὸ σύνθηρες τῆς ἐργασίας δωματίου. Αἰφνης βλέπω ἐρχόμενον τὸν κύριον Ζιράρ.

• — Θὰ ἔχετε τὴν καλωσύνην νὰ με ἀκούσετε ὀλίγας στιγμὰς, δεσποινίς;» μετ' ἠρώτησε.

• Ἡ φωνὴ του ἦτο τόσον σοβαρὰ, τόσον συγκεκινημένη, ὥστε ἐκπληκτὸς ἀφῆκα νὰ πέσῃ ἡ ἐργασία ἀπὸ τὰς χεῖράς μου, καὶ τὸν παρετήρησα μετὰ βλέμμα ἀγωνιώδες.

• — Δεσποινίς, μοὶ λέγει καὶ πάλιν, «δὲν θὰ μεταχειρισθῶ κοινὰ προοίμια, ἀλλὰ θὰ σὰς εἰπῶ ἀπ' εὐθείας ὅτι ἀπὸ τῆς ἡμέρας κατὰ τὴν ὁποίαν σὰς εἶδον, ἠσθάνθην εἰς τὴν καρδίαν μου ν' ἀναγενῶται ἡ ἐλπίς. Γνωρίζω ὅτι ἡ αἰτησίς μου θὰ σὰς φανῇ παράτολμος, διότι ἔχω διπλάσιαν ἀπὸ ὑμᾶς ἡλικίαν, καὶ ἐν τούτοις τολμῶ νὰ σὰς ἐρωτήσω, ἂν συγκατανεύετε νὰ δεχθῆτε τὴν χεῖρά μου. Σὰς ἀγαπῶ, διότι καθ' ἑκάστην νέας ἀνακαλύπτω εἰς ὑμᾶς ἀρετάς. Σεῖς μόνη καταρωσάσθε νὰ μοὶ ἐμπνεύσετε ἐλπίδα εὐτυχίας, τὴν ὁποίαν ἐνόμιζα διὰ παντός δι' ἐμέ ἀπολεσθεῖσαν. Σεῖς ἐπίσης ὑπεφέρατε, Ρόζα, ἀλλὰ θὰ δυνήθω νὰ σὰς ἀκμῶ νὰ λησμονήσετε τὰς θλίψεις τῆς παρελθούσης ζωῆς σας. Ὡ! σὰς παρακαλῶ, δεσποινίς, ἀποκριθῆτέ μοι».

• Οἱ λόγοι οὗτοι, τοὺς ὁποίους καθόλου δὲν ἐπερίμενα, μοὶ ἐπροξένησαν μεγάλην συγκίνησιν, ὥστε τὰ δάκρυα ἐπλημύρισαν τοὺς ὀφθαλμούς μου καὶ οἱ λυγμοὶ δὲν μοὶ ἐπέτρεπον ν' ἀποκριθῶ.

• Ἦτο λοιπὸν δυνατόν! Αὐτός, ὁ τόσον εὐγενὴς καὶ ἀγαθός, ὁ τόσον ἀνώτερος κατὰ τὴν οἰκογενειακὴν θέσιν καὶ τὴν περιουσίαν, αὐτός, ὁ ὁποῖος ἦτο πάντοτε δι' ἐμέ ὁ τύπος τοῦ ἰδανικοῦ, τὸν ὅποιον οὐδὲ νὰ τὸν φαντασθῶ ἐτόλμων, αὐτὸς νὰ προσφέρῃ τὴν χεῖρά του εἰς ἐμέ τὴν πτωχὴν ἐργάτιδα;

• Τὴν στιγμὴν ἐκείνην μοὶ ἤρπασε τὴν χεῖρα.

• — Ρόζα, μοὶ εἶπε, κλίνων πρὸς ἐμέ, «μὴ φοβῆσαι· ἐὰν δὲν δύνασαι νὰ με ἀγαπήσῃς, εἰπέ τὸ ἐλευθέρως, εἰλικρινῶς. Δὲν εἶμαι εἰς τὰς συνειθισμένους νὰ ὑποφέρω; Μήπως δὲν γνωρίζω ὅτι ἡ ἐλπίς, ἡ ὁποία ἐγεννήθη εἰς ἐμέ, ἦτο ἄφρων καὶ ματαιὰ; Ἦσως ἄλλος εὐτυχέστερος ἀπὸ ἐμέ ἐξουσιάζει τὴν καρδίαν σου».

• — Ὡ! μὴ τὸ λέγετε αὐτό, ἀνέκραξα σχεδὸν ἀκουσίως μου. Σεῖς μόνον πρέπει ν' ἀγαπᾶσθε . . .

• Ἐξαλλος ἐκ τῆς χαρᾶς με περιέβαλεν εἰς τὰς ἀγκάλας του ψιθυρίζων:

• — Ὡ, Ρόζα, τὰς οὐρανίους αὐτὰς λέξεις ἐπαναλάμβανε πάντοτε, ὦ, ναί, πάντοτε, πάντοτε. . .

• Καὶ τῶρα, ἐξηκολούθησεν ἡ Ρόζα, «ὀλίγα μένουν νὰ σὰς εἰπῶ. Ἡ κυρία Λοράν, εἰς τὴν ὁποίαν εἶπε τὰ πάντα ὁ Κά-

ρολος, μετ' ἐσφιγξεν εἰς τὰς ἀγκάλας της καὶ μετ' ὠνόμασεν ἀδελφὴν της. Οἱ γὰρ μοὶ μας θὰ γίνουν μετὰ τρεῖς ἐβδομάδας, καὶ ἦλθον νὰ σὰς παρακαλέσω, ἀγαπητέ κύριε, νὰ παρευρεθῆτε. Ὁ Κάρολος ἤθελε νὰ με συνοδεύσῃ διὰ νὰ σὰς γνωρίσῃ, διότι μετ' ἀγαπήσατε καὶ μετ' ἐπροστατεύσατε ὡς πατὴρ, ἀλλ' ἐπρωτίμην νὰ ἔλθω μόνη, διὰ νὰ σὰς διηγηθῶ ἐλευθέρως ὅλην μου τὴν χαρὰν».

Ἐνταῦθα ὁ θεὸς μου ἠγέρθη. Ἡ διήγησις του ἐπερατώθη.

— Ἡ ἐπιστολὴ αὐτὴ, τὴν ὁποίαν κρατῶ, προσέθεσεν, εἶνε τῆς κυρίας Ρόζας Ζιράρ. Ἡ μήτηρ της ζῇ ἀκόμη, καὶ ἐπιθυμεῖ νὰ ἐπανίδῃ τὴν χώραν εἰς τὴν ὁποίαν ἔζησε πολλὰ ἔτη. Ἡ θυγάτηρ της, μετὰ τοῦ συζύγου της θὰ τὴν συνοδεύσωσι. Θὰ ἴδῃς τὴν Ρόζαν, θὰ τὴν ἴδῃς εὐτυχῇ σύζυγον, εὐδαίμονα μητέρα, ἐνῶ ὁ ἐπίορκος μνηστὴρ διάγει βίον ἀνιαρόν, καταδιωκόμενος ὑπὸ τῆς τύψεως, ὅτι ἐπρόδωκεν ἐκείνην, ἡ ὁποία μόνη ἠδύνατο νὰ τὸν καταστήσῃ εὐτυχῇ. Δὲν θὰ παύσω ἐπαναλαμβάνων πάντοτε, ὅτι μετὰ τὴν δοκιμασίαν ὁ Θεὸς δίδει τὴν ἀνταμοιβήν, καὶ ὅτι τὸ κακὸν φέρει πολλάκις καλόν.

ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΝ

Δεσποινίδα Εἰρήνην Χατζηπέτρου, καὶ κ. κ. Κ. Κατακουζηνόν. Ν. Χρυσουλᾶν, Ἀνδρέαν Λούζην, Εὐάγγελον Κωνσταντακάτον, Παναγὴν Μηνιάτην, Ἰω. Σισίνην, Κ. Ν. Κατσαρόν ἱατρὸν, Ἀναστ. Σισίνην, Ἰωάννην Δ. Πομόνην, Φ. Χριστοδουλάτον, Νικόλαον Γεωργιαντάν, Σπυρίδωνα Χαλικιᾶν, Περικλὴν Δρακούλην, Συνδρομαὶ ὑμῶν ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. — κ. Παναγὴν Ι. Μεταξᾶν. Ἀπεστάλησαν. — κ. Σπυρίδωνα Καφύρην. Ἀπεστάλησαν τὰ φύλλα κατὰ τὴν νέαν διεύθυνσίν σας. — κ. Χαρίκλην Μ. Τουρλιτάκη. Θὰ φροντίσωμεν Εὐχαριστοῦμεν. — κ. Γ. Δ. Ἀννινόν, ἀνθυπολ. Ἀπεστάλησαν. — κ. Πάνον Ε. Κοντογούρην. Εὐλήφθησαν Εὐχαριστοῦμεν. Ἐγράψαμεν. — Φαέθοντι. Ἐνταῦθα. Ὡς πρὸς τὸ πρῶτον, ἀναγνώσατε τὸ «Τέλος τοῦ Σκοποῦ» ὑπὸ Ἀλβὲ Δουμᾶ υἱοῦ· ὡς πρὸς τὸ δεύτερον, ἀτυχῶς κατὰ τὴν ὑπόθεσιν καὶ δυστυχῶς ἀκατάλληλον διὰ τὰ Ἐκλεκτά. Μετὰ λύπης δὲ σὰς παρατηροῦμεν ὅτι ἐν τῇ νέῃ σας ἔργῳ προέβητε εἰς καθάρσεις τινὰς τῆς γλώσσης, αἱ ὁποῖαι τὴν . . . κατερρύπαναν. — κ. Α. Μειάρην, ἱατρὸν. Εὐλήφθησαν φρ. 15, ἀντίτιμον συνδρομῆς ὑμῶν. Εὐχαριστοῦμεν. Ἐνεγράφητε εἰς «Ἱατρικὸν Δελτίον», οὗτινος ἡ ἀποστολὴ ἤρξατο ἀποσταλέντων καὶ τῶν προσκοδόντων φυλλαδίων — κ. Σ. Μενεγάτον. Ἐλήφθη ταχυδρομικὴ ἐπιταγή. Εὐχαριστοῦμεν. — κ. Γρ. Φορτοῦαν. Ἀπεστάλη. Ἐγράψαμεν. — κυρίαν Μαριέτταν Ἀναστασιάδου. Ἀπεστάλησαν. — Δεσποινίδα Ἀναστασίαν Σταυροπούλου. Θὰ τὰ λαμβάνετε μετὰ τὴν νέαν διεύθυνσίν σας. — κ. Δ. Μοσχολάκη. Ἐγράψαμεν. — κ. Π. Χριστοδούλου. Ἐγράψαμεν. Ἀποδείξτε ἀπεστάλη. — κ. Ν. Παπούλην. Ἐνεγράφη ὁ κ. Α. Δ. πρὸς ὃν ἀπεστάλησαν τὰ φύλλα ἀπὸ 1ης Ὀκτωβρίου.

Ἐξεδόθη τὸ ΣΤ' τεῦχος τῆς

ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ

περιέχον τὴν συνέχειαν τοῦ Νικόλα Σιγαλοῦ, νέας Ἀθηναϊκῆς μυθιστορίας τοῦ κ. Γρηγορίου Ξενοπούλου. Τιμὴ ἑκάστου τεύχους (ἔξ 96 σελίδων μετ' ἐξωφύλλου) λεπτὰ 50.

Συνδρομὴ ἐτησίᾳ (24 δεκαπενθήμερα τεύχη) δρ. 10. προπληρωτέα, ἐξάμηνος δρ. 6 προπληρωτέα. Διὰ τὸ ἔξωτερον αἱ αὐταὶ τιμαὶ εἰς χρυσόν.

Ἀντὶ 3 μόνον δραχμῶν, τῇ προσήκῃ τῶν ταχυδρομικῶν, οἱ νέοι ἐγγραφόμενοι συνδρομηταὶ δικαιούται νὰ λάβωσι τὰ προσκοδόντα τεύχη τῆς Ἑλληνικῆς Βιβλιοθήκης, ὡς καὶ τινα ἐξ αὐτῶν κατ' ἐκλογὴν ἀντὶ 25 λεπτῶν ἑκάστου τεύχους.